

РЕШЕНИЕ

№ 7831

гр. София, 25.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **6219** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 179 от ЗИНЗС.

Образувано е по жалба на В. Д. Н., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място], депозирана чрез процесуалния му представител адв. Д. Т., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2 срещу заповед № Л-10-122/22.05.2025 година на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ [населено място], с която е отхвърлена молбата му за признаване на предварително задържане в размер на 1 година 9 месеца и 16 дни за времето от 30.06.2004 г. до 16.04.2006 г., през което е била постановена мярка за неотклонение „задържане под стража по НОХД № 1987/2004 г. по описа на ОС Варна.

В жалбата се изложени съображения в подкрепа на поддържаната теза за незаконосъобразност на административният акт, поради нарушение на материалния закон, с който на лишеният от свобода Н. е отказано признаване на предварително задържане в размер на 1 година, 9 месеца и 16 дни за времето от 30.06.2004 г. до 16.04.2006 г., през което е била постановена мярка за неотклонение „задържане под стража“ по НОХД № 1987/2004 г. по описа на ОС Варна. Жалбоподателят моли обжалваната заповед да бъде отменена. Не претендира разноски.

В проведените съдебни заседания жалбоподателя, редовно призован, се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата и моли оспорения акт като незаконосъобразен да бъде отменен. Претендира разноски, съобразно представен списък на разноските по делото.

Ответникът – Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ [населено място], чрез процесуалния си представител инспектор Т., излага съображения, че оспорената заповед е правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Софийска градска прокуратура - редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III отделение, 70 състав след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по молба на жалбоподателя, с която на основание чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС е поискано да бъде зачетено на основание чл. 179, ал. 2 ЗИНЗС „паралелно задържане“/признаване на предварително задържане в размер на 1 година 9 месеца и 16 дни за времето от 30.06.2004 г. до 16.04.2006 г. по НОХД № 1987/2004 г. по описа на ОС Варна, при изпълнение на присъдата.

Във връзка така депозираната молба, пред административния орган е образувана преписка по реда на чл. 190 ППЗИНЗС, вр. чл. 179, ал. 2 ЗИНЗС, по отношение на лишения от свобода В. Н.. Установено било служебно, че производството по ЧНД № 6074/2024 г. по описа на СГС е приключило с влязъл в сила съдебен акт на 13.03.2025 г.

Посочено било, че към настоящия момент В. Н. търпял наказание „Доживотен затвор“, в затвора [населено място], осъден с Присъда № 124 от 21.11.2005 г. по НОХД № 1987/2004 г. по описа на ОС Варна, потвърдена с Решение № 64 от 18.04.2006 г. по ВНОХД № 91/2006 г. по описа на Апелативен съд В., оставено в сила с Решение № 1146 от 22.02.2007 г. по дело № 653/2006 г. по описа на ВКС, приведено в изпълнение с начало 16.04.2006 г.

По делото е представената справка от ГДИН, в която е посочена информация по години относно престоя на лицето в местата за лишаване от свобода.

С атакуваната заповед № Л-10-122/22.05.2025 г. година на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ [населено място], е отхвърлена молбата на В. Д. Н. за зачитане към присъдата на предварително задържане в размер на 1 година, 9 месеца и 16 дни за времето от 30.06.2004 г. до 16.04.2006 г., през което е била постановена мярка за неотклонение „задържане под стража“ по НОХД № 1987/2004 г. по описа на ОС Варна.

По делото е представена и справка издадена от НСлС за съдържащите се данни за задържане в арестите на В. Н..

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 190 от ППЗИНЗС, с който се отказва зачитане на срока по чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Жалбата е подадена от надлежна страна, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалването и е допустима.

По същество на жалбата:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен орган - Директорът на ГД "Изпълнение на наказанията", който черпи своята материална компетентност, по силата на изричната норма на чл. 190 от ППЗИНЗС, съгласно, която зачитането по чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС се извършва със заповед на този административен орган. При издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Противно на твърденията в жалбата при издаването на акта, е спазена предвидената от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59 от АПК.

В процесния случай предмет на съдебен контрол за законосъобразност е изричен отказ да бъде

извършено зачитане на срок на взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по искане на жалбоподателя.

Отказът да се издаде заповед по чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС съответства на материалния закон.

Съгласно чл. 179, ал.1 от ЗИНЗС когато осъденият има да изтърпява наказание лишаване от свобода по две или повече присъди и една от тях бъде отменена, изтърпяното по нея наказание се зачита при изпълнението на останалите присъди.

В процесния случай жалбоподателят твърди, че са налице условията за приложение на чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС по повод на предварително задържане в размер на 1 година, 9 месеца и 16 дни за времето от 30.06.2004 г. до 16.04.2006 г., през което е била постановена мярка за неотклонение „задържане под стража“ по НОХД № 1987/2004 г. по описа на ОС Варна.

Нормата на чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС, предвижда, че когато лишеният от свобода е изтърпял наказание над срока, определен от съда по една от присъдите, изтърпяното наказание в повече се зачита при изпълнение на останалите присъди. Следователно, за да са налице предпоставките за зачитане на изтърпяно наказание над срока е необходимо осъденият да изтърпява наказание лишаване от свобода по две или повече присъди и едната от тях да бъде отменена (в хипотезата на ал. 1) или осъденият да е изтърпял наказание над срока, определен от съда по една от присъдите (в хипотезата на ал. 2). В тези случаи изтърпяната част от наказанието по отменената присъда или изтърпяната част от наказанието над срока, определен от съда по една от присъдите се зачита при изтърпяване на общото наказание.

В настоящия случай, не е налице нито една от предвидените по-горе предпоставки.

Както се посочи по-горе жалбоподателят изтърпява наказание лишаване от свобода „Доживотен затвор“ наложено му с присъда по НОХД № 1987/2004 г. по описа на ОС Варна, потвърдена с Решение № 64 от 18.04.2006 г. по ВНОХД № 91/2006 г. по описа на Апелативен съд В., оставено в сила с Решение № 1146 от 22.02.2007 г. по дело № 653/2006 г. по описа на ВКС, приведено в изпълнение с начало 16.04.2006 г.

По НОХД № 1987/2004 г. по описа на ОС Варна не е определяно наказание, тъй като спрямо такъв вид наказание не може да бъде определен краен срок за изтърпяването му. Същото може да бъде заменено по реда на чл. 38а, ал. 3 от НК, като в тази връзка от събраните по делото доказателства/ определение по ЧНД № 6074/2024 г. по описа на СГС, приключило с влязъл в сила съдебен акт на 13.03.2025 г./ се установява, че на жалбоподателят е отказана замяна на наказанието „Доживотен затвор“ по влязлата в сила присъда по НОХД № 1987/2004 г., с наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 30 години

Вярно е, че съгласно чл. 59, ал. 1 от НК времето, през което осъденият е бил задържан или по отношение на него е била взета мярка за неотклонение домашен арест, се приспада, но в случаите това може да стане само при изпълнение на наказание „лишаване от свобода“ или „пробация“, каквото в случая жалбоподателя не изтърпява.

Следователно не е налице изтърпяване на наказание над законоустановения срок по смисъла на чл. 179, ал. 2 от ЗИНЗС и отказът на директора на ГДИН да го зачете при изтърпяването на наказанието по НОХД № 1987/2004 г. по описа на ОС Варна съответства на материалния закон.

Предвид всичко изложено се налага краен извод за законосъобразност на оспорения административен акт съгласно критериите по чл. 146 от АПК, като издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на процесуалния и материалния закон и в съответствие с целта на закона, поради което подадената от Н. жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да му заплати сумата от 51.13 евро /100 лева/ - разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното Административен съд София – град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д. Н., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място], депозирана чрез процесуалния му представител адв. Д. Т. срещу заповед № Л-10-122/22.05.2025 година на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ [населено място].

ОСЪЖДА В. Д. Н., ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място] да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието сумата в размер на 51.13 евро /100 лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението съгл. чл. 179, ал. 3 от ЗИНЗС е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: